

Nytte af. Det er virkelig ikke noget Argument for at vedtage noget, hvis Nytte maa anses for meget tvivlsom, at der er et almindeligt Ønske hos den paagældende Samfundsklasse derom. Overalt, naar det drejer sig om en Samfundsklasses Interesser, og hvor man tror, at de nødvendigvis skulle hjælpes, griber man til alting, og saa bliver der en Klassestemning for, at det og det er det eneste saliggørende. Det nytter ikke noget, at det ærede Medlem fortæller os, at der er holdt saa mange Møder rundt omkring af Haandværkerne i Købstæderne, og at de alle have ment, at naar man blot fik tvungne Fagprøver, vilde de være hjælpne. Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour) fremstillede sig, da man talte om Toldloven og om, at Landboerne ikke brøde sig om Toldbeskyttelse, som en ivrig Ven af Beskyttelsestolden for Landvæsenet. Og da man bemærkede, at der blandt Landboerne paa Møderne ikke var kommet nogen Stemning frem for Beskyttelsen, sagde det ærede Medlem, at han ikke brød sig meget om disse Møder og de der vedtagne Resolutioner. Naar der kom en veltalende Taler som f. Eks. Hr. Peschcke-Køedt — han nævnte udtrykkelig Navnet — kunde han sagtens faa en saadan Forsamling til at stemme i den Retning, han vilde, især naar han talte til Nationalfølelsen; saa raabte man Bravo og vedtog Resolutionerne. Men naar de saa kom hjem og saa den slunkne Portemonnaie, kom de paa andre Tanker. Jeg tvivler ikke om, at naar en saa veltalende Mand som det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds kom ud til Møderne og paavirkede sine Kolleger, kunde han, især naar man vidste, at det ikke alene var en fremragende Haandværker, men ogsaa en fremragende Landstingsmand, der udtalte, at de tvungne Fagprøver var det eneste saliggørende, ogsaa faa sine Kolleger i stort Omfang til at stemme for det. Men man maa ikke forlange, at vi andre Kolleger her i Landstinget skulle lade os imponere deraf.

Jeg kunde have megen Lyst til at fremstille for de Herrer Grundene, hvorfor jeg mener, at de tvungne Fagprøver ikke alene ere en unyttig Ting, men at de ikke kunne siges at være en uskadelig Ting, ja endogsaa ere en Ting, man maa holde sig borte fra. Men jeg tør ikke paa dette sene Tidspunkt af Forhandlingen komme ind derpaa. Vil man tage denne Diskussion op, vil jeg være rede dertil, men i øvrigt tror jeg, at man kan henvise til de udmærkede Betragtninger, der ere gjorte gæl-

dende derom i Kommissionens Betænkning. De ærede Herrer, der have gjort sig til Talsmænd for de tvungne Fagprøver, maa ikke tro, at naar vi modsætte os disse, er det, fordi vi mene, at de ikke kunne gøre videre Gavn, nej, vi mene, at de ville gøre positiv Skade, at man derved vil komme ind paa Principper og Synspunkter i Lovgivningen, som ville være ligefrem fordærlige og ogsaa skade den Stand, som vi alle ønske at gavne. Det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds gjorde før den Bemærkning, at hvis Landmændene kom og vilde have lignende tvungne Fagprøver, skulde han være fuldstændig villig til at stemme derfor. Naar en Samfundsklasse blot ønsker en Ting, skulle vi andre sige: Værsgod! det skulle I ogsaa faa. Jeg tillader mig i den Retning at gentage, hvad jeg sagde i Gaar: Den samvittighedsfulde Læge — og vi have vel Lov til at sammenligne os med Læger — gaar ikke hen og siger, fordi en Patient faar den Ide at ville have et eller andet Universal middel eller Medikament: Gud bevares! Det kan ikke gøre videre Skade. Nej, Lægen søger at stille den rette Diagnose og finde, hvor Ondet er, og saa anvender han de Midler, han anser det for rigtigt at anvende, og ikke Kvaksalvermidler.

Stilling: Jeg maa dog have Lov til at svare det ærede Medlem ganske kort, at jeg ikke har sagt, at jeg vilde stemme derfor, naar Landmændene vilde have en Fagprøve for dem. Jeg udtalte, at hvis Landbruget udtalte Ønsket om at faa en Fagprøve og mente, at det vilde kunne hjælpe dem og blive til Gavn for dem, saa vilde jeg stemme for den. Dernæst har jeg ikke udtalt, at Haandværkerstanden har sagt, at det var det eneste saliggørende, og naar man blot fik de tvungne Fagprøver, saa var alt godt. Jeg har udtalt akkurat det modsatte. Det vil det ærede Medlem kunne se i Rigsdagstidende. Jeg har sagt, at Haandværkerstanden troede ikke, det var det eneste saliggørende, men mente det var et Middel til at naa bedre Vilkaar. Der er navnlig en Ting, som det ærede Medlem gik helt uden om, det er de unges Uddannelse. Det er det, som jeg særlig har pointeret, og det ærede Medlem kan ikke komme bort fra, at det har den største Betydning, at kun de, der selv kunne noget, skulle kunne oplære de unge. Det ærede Medlem kan jo med en vis Ret sige: Nu sidde vi alle godt, sagde Katten, den sad paa Flæsket. Det ærede Medlem sidder jo i en Livsstilling, hvor der ud-